

Μία χρυσή δέσμη ακτίνων 'Ηλίου εκτείνεται πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ χαράσσει ἓνα δρόμον ὁλόφωτον.

Εἰς τὸ κέντρον τοῦ λόφου ὑψώνεται τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς· γύρω τῆς ἄλσος ἀπὸ ἀγριελαίας καὶ πεῦκα χύνει εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν ζωογόνον ἄρωμα.

Δὲν εἶναι ἔρημος αὐτὸς ὁ δρόμος· μέσα εἰς τὸ φῶς προχωρεῖ στοῖχος νέων. Περιπατοῦν ἐλαφρά, μὲ εὐγένειαν καὶ χάριν. Τὰ σώματά των δὲν σφίγγουν σίδηρα, τὰ φορέματά των δὲν δίδουν τὸ σχῆμα εἰς τὸ σῶμα, ἀλλ' αὐτὰ λαμβάνουν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰς ὠραίαις γραμμὰς καὶ χύνουν ἐπάνω των τὴν ποιήσιν τῶν ὠραίων πτυχῶν των.

Δὲν ἔχουν σκοτεινὰ χρώματα τὰ φορέματα αὐτά, ἀλλὰ φαιδρά, καὶ ἀρμονίζονται μὲ τὴν ἑκφρασιν τοῦ προσώπου των, ποῦ ζωγραφίζει ὅλην τὴν χαράν, ποῦ αἰσθάνονται ἀπὸ τὴν ζωὴν, διότι ἡ ζωὴ των εἶναι ὠραία.

Τὰ διάφορα ὅμως χρώματα δὲν συγχροῦνται ἀρλεσινικά. Ταξινομημένα μὲ ἀρμονίας 'Ιριδος εἶναι διὰ τὴν ὄρασιν ὠραία μουσική.

Καὶ φωτοποροῦν αἱ νέαι μὲ τὸ ἀνθινον φορτίον των, ἐλαφραῖ—ἐλαφραῖ, σὰν τὰ 'Ιριδοχρυσωμένα συννεφάκια γύρω εἰς τὸν 'Ἡλιον, καὶ κυκλώνουν τὸ ἄγαλμα τῆς 'Αθηνᾶς, τὸ στεφανωμένον μὲ θείαν αἴγλην.

Ὁ 'Ἡλιος ἐπέρασε κάτω ἀπὸ τὸ πικρὸ σύννεφο καὶ σκορπίζει τῆς τελευταίας ζωηρότατες λάμπεις του· καὶ μέσα εἰς τῆς φλογόχρυσες ἀρμονίες, ποῦ μὲ μεγαλοπρέπειαν χύνονται γύρω του, μία μελωδία εὐγενική καὶ ἀπλή κυριαρχεῖ: ὁ ὕμνος ποῦ ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ ἄγνὰ χεῖλη τῶν παρθένων πρὸς τὴν παρθένον 'Αθηνᾶν.

Ὁ 'Ἡλιος περᾶν ὅπως ἀπὸ τὸ σαπφείρινο βουνὸ καὶ σιγὰ σιγὰ χάνεται...

Τὸ βάθρον τῆς θεᾶς πλημμυροῦν κύματα ἀνθέων — προσφορά τῶν παρθένων. Τὰ σύννεφα τὰ ἀπώτερα χρυσίζονται αἰφνιδίως. Οἱ παρκαλουθοῦντες τὴν ἑορτὴν λαμβάνουν ἀπὸ τοὺς πόδας τῆς θεᾶς ἓν ἄνθος, ἓνα κλαδίσκον εἰς ἀνάμνησιν καὶ στολίζον τὸ στῆθος.

Ὁ 'Ἡλιος ἔδυσε· τὸ φῶς του ἐξεψύχισεν καὶ ἡ ὠραία ὀπτασία ἐχάθη...

Ἡ φύσις σκιασμένη ἀπὸ τὸν γαλανόφαιον πέπλον, ποῦ ἀρχίζει ν' ἀπλώνῃ ἐπάνω τῆς ἡ ἀττική ἐσπέρα καὶ τὸ σφύριγμα τῶν φρουρῶν τὴν φέρουν εἰς τὴν πραγματικότητα.

Καὶ τώρα μία εὐχὴ ἀνέρχεται ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τῆς, εὐχὴ ποῦ τὴν φωτίζει ἀμυδρὰ κάποια ἐλπίς, ὅπως τὸν φαιδρὸν ὀρίζοντα μία ἀντανάκλασις τῶν ακτίνων τοῦ 'Ηλίου, ποῦ στεφανώνει πάλιν τὰ ὠραῖα ἄνθη βουνὰ μὲ ἀδρὲς ροδινότητες ὅλο μυστήριον 'Ἡὺς...

Καὶ ἡ εὐχὴ τῆς εἶναι: Νὰ ἀνταείλῃ ἡμέρα ποῦ οἱ λάτρες τῆς Θεᾶς νὰ εἶναι ἀρκετοί, ὥστε τὸ χρυσὸ τῆς ὄνειρον, — αὐτὴ ἡ ὠραία ἑορτὴ, ποῦ εἶδε μέσα εἰς μίαν δέσμη ἀκτίνων 'Ηλίου, — νὰ πραγματοποιηθῇ

Ναί, — σκέπτεται, ἐνῶ κατεβαίνει τὸν ὠραῖον ἐλικοειδῆ δρόμον — ὁ π ἄ ρ χ ε ι, καὶ πρέπει νὰ ἐκδηλωθῇ μία ἀριστοκρατία αἰσθημάτων καὶ πνεύματος, εἰς τὴν ὁποίαν τοιαῦται ἑορταί, ὅχι μόνον

νὰ μὴ φαίνονται γελοῖαι, ἀλλὰ νὰ θεωρῶνται ἀνάγκη ψυχῆς.

Πρέπει νὰ τιναῶμεν ἀπ' ἐπάνω μας τὸν βαρὺν μανθῦαν τῆς πεζότητος, ὁ ὁποῖος μᾶς σκεπάζει ἀπὸ κεφαλῆς καὶ μᾶς κρύπτει τοὺς κόσμους τοὺς ὠραίους, τοὺς φωτεινοὺς κόσμους.

Πρέπει νὰ δημιουργήσωμεν ἑορτὰς ὠραίας· πρέπει οἱ νέοι τοῦλάχιστον τῆς μελλούσης γενεᾶς νὰ ἔχουν ζωντανὰ ὠραῖα παραδείγματα.

Ἔχομεν ἀνάγκην ἐνθουσιασμοῦ, χωρὶς τὸν ὁποῖον ἔργα μεγάλα, μεταρρυθμίσεις ὠραῖαι δὲν γίνονται.

Ἔχομεν ἀνάγκην ποιητῶν καὶ καλλιτεχνῶν μὲ εὐγενὴ ἰδανικά, διὰ νὰ ἀνυψωθῇ τὸ φρόνημα καὶ νὰ ἀναπτυχθῇ καὶ γενικευθῇ τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ.

Ἄς ἀρχίσωμεν νὰ λατρεύωμεν ὅπως οἱ πρόγονοί μας τὴν φύσιν. Τότε μόνον θὰ ἀναγεννηθῶμεν πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς· τότε μόνον θὰ γίνωμεν ὠραῖοι — Ἐ λ λ η ν ε ς. Καὶ μὲ τὸ παράδειγμα ἐκείνων ὡς ὁδηγόν, χωρὶς γελοῖους πιθηκισμούς, ἄς βαδίζωμεν ἔμπρὸς, π ἄ ν τ ο τ ε ἔ μ π ρ ὅ ς, π ἄ ν τ ο τ ε ὕ ψ η λ ἄ.

Κάτι τι τῆς λέγει: ὅτι αὐτὸ θὰ γείνη μίαν ἡμέραν.. Ἴσως αἱ λάμπεις, ποῦ σχίζουν τώρα ζωηρότεροι τὸν πέπλον τῆς Ἑσπέρας, καὶ χρυσαῖ αὐταί, καθὼς ὑψώνονται εἰς διαφανεῖς δέσμες ἐπάνω εἰς τὸ κυανοῦν ἄπειρον, φαίνονται ὑποπράσιναι σὰν ἀκτίνες Ἑλπίδος.

Καὶ φεύγει γρήγορα, πρὶν τὴν φθάσῃ ἡ νύξ, τὴν ὁποίαν ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος διακρίνει νὰ βαίνει γοργή.

ΜΟΙΡΑΙΑ

Πρώτη Μαΐου 1907.

Ο,ΤΙ ΦΟΒΟΥΜΑΙ

Δὲν τὸν φοβοῦμαι τὸν Διαβάτη
Ποῦ τὴν καρδιά σου θὰ μοῦ πάρῃ·
Τὸ σιδερένιο Κάστρο τῆς ἀγάπης μας
Δὲν τὸ τρομάζουν οἱ Κουρσάροι.

Οὔτε τὸ θάνατο φοβοῦμαι
Ποῦ τὰ ματάκια Σου θὰ κλείσῃ
Μαζὶ ἀγκαλιασμένα τὰ κορμιά μας
Τοῦ τάφου ἢ πλάκα θὰ σφαλίσῃ.

Ὁ,τι φοβοῦμαι εἶνε τὸ Ἀναπόφευγο
Ποῦ τὴν Ἀγάπην συντροφεύει,
Εἶνε ὁ Κόρος ποῦ ἀνδρώητος
Κάθε χαρὰ παραμονεύει.

• LALO DE CASTRO

